

عنوان مقاله:

بررسی مولفه های عشق در اشعار فریدون مشیری و محمد ابراهیم ابوسنه (علمی- پژوهشی)

محل انتشار:

دوفصلنامه ادبیات تطبیقی، دوره 5، شماره 10 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

عباس منجعلی - استادیار گروه زبان و ادبیات عربی دانشگاه حکیم سبزواری

آزاده قادری - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات عربی دانشگاه حکیم سبزواری

خلاصه مقاله:

مشیری و ابوسنه از چهره های شاخص شاعران نوستالژیک ادبیات معاصرند که بنا بر ضرورت و نیاز جامعه ای که در آن زیسته اند، به سرودن اشعار عاشقانه پرداخته اند. عشق در اشعار این دو شاعر از سطح محدود عواطف دو انسان نسبت به هم فراتر رفته و به عقیده ای مستحکم برای نجات بشریت از غم و اندوه ها و ساختن مدینه فاضله بدل گشته و در حقیقت، جوهره حقیقی نجات انسان و انسانیت شده است. این دو شاعر بین وجدان و عشق فردی و جمعی خویش پیوند برقرار کرده اند که این مهم در اشعار ابوسنه بارزتر است. از این رو، در عاشقانه هایشان از عشق به وطن، آزادی و انسانیت سخن گفته اند که نگرش رمانتیک و در عین حال، واقع گرایانه آن ها با زبان نرم و زلال شعریشان بر اثر گذاری این اشعار در بین مخاطبین می افزاید. تاکید اغلب شاعران بر مفهوم عشق با وجود همه ناکامی ها و سختی ها از آن روی بوده که عشق و محبت در سامان دهی جامعه آرمانی و ایجاد سلامت روانی جامعه موثر است باتوجه به این مهم این جستار در پی آن است تا با روش توصیفی تحلیلی به بررسی شاخصه های عشق در اشعار این دو شاعر پرداخته و گوشه ای از افکار و تلاش های این دو ادیب را در جهت تعالی جامعه شان بازگو کند

کلمات کلیدی:

عشق-نوستالژی-اشعار عاشقانه-ابوسنه-مشیری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/833891>

